

לגעיה קלה לפני שווא, אין דחיק, כגון: תַּעֲרָה לֶךְ (בר' ד, ו), וְעָשָׂה פֶּסַח (במ' ט, י), שִׁיחָה לִי (תה' קיט, צט), עָנָה בִּי (רות א, כא).

ג. אם התיבה הראשונה מוקפת לשנייה, ובה שווא נע לפני הקמץ, על פי רוב בא דחיק, כגון: גָּשָׁה-נָא (בר' כו, כו), שָׁבַה-פָּה (רות ד, א), וְאֶדְרָשָׁה-בָּה (שמ"א כח, ו), גִּבְתָּהּ-לָנוּ (איוב לד, ד); נִתְּנָה-לָנוּ (מל"ב כה, לו), אֶזְמְרָה-לָךְ (תה' עא, כג); וכן שווא שאחר תנועה גדולה, כגון: יִלְדֶה-לָנוּ (בר' כא, ג), וְעֲנֵתָה-בִּי (בר' ל, לג), אֶלְכֶה-לִּי (יד' ה, ה); שווא שאחר געיה פונטית: לִקְחָהּ-זֹאת (בר' ב, כג); וגם: אֶלְקָטָהּ-נָא (רות ב, ו). ויוצאים שבהם אין דחיק, כגון: סָאָה-סֵלֶת (מל"ב ו, א), מִחֲלֶה-לֵב (מש' יג, יב), וְאֶהְיֶה-שָׁם (מש' טו, יז), אֶשְׁלָמָה-רַע (מש' כ, כב), נִשְׁאַרְהֶבִּי (דג' י, יז), הִשְׁלָמָה-לָךְ (איוב ה, כג), אֶמְלֶלָה-גִּפּוֹן (יש' כד, ז).

אם אין שווא נע או שווא שאחר תנועה גדולה, לפני הקמץ, בדרך כלל אין דחיק, כגון: וְלִדְבָקָהּ-בּוֹ (דב' יא, כב), צִוְּהֵ-לָנוּ (דב' לג, ד), אוֹיֵה-לִּי (תה' קכ, ה), עֲדִיָּה-בִּשְׁת (מ' א, יא), נָטָה-שָׁם (בר' לג, יט).

יש מספר ניכר של יוצאים, שבהם יש דחיק גם במסיבות אלו, כגון: שִׁלְחָהּ-לָנוּ (יח' יו, ז), וּבָאתִי-שָׁמָּה (מל"ב ט, ב), וְתִאמְרָנָה-לָהּ (רות א, י), אִם-יִשְׁךָ-נָא (בר' כד, מב); ובעיקר במקום שהתיבה הראשונה היא עתיד או ציווי מארכים: שִׁמְעָה-לִּי (איוב לב, י), וְשָׁקָה-לִּי (בר' כו, כו), הִבֵּה-לִּי (בר' ל, א), אֶרְהֶ-לִּי (במ' כב, ו), קָבַהּ-לִּי (שם, יא), וְלָכֶה-נָא (שם, יז), אוֹדִיעָהּ-נָא (יש' ה, ה), הַגִּידָהּ-נָא (בר' לב, לו), וגם: נִגְדָהּ-נָא (תה' קטז, יד, יח). בלי הקפה: הוֹשִׁיעָה נָא, הַצְלִיחָה נָא (תה' קיח, כה).

במקום שדחיק בא באותיות בגדכפ"ת, מתבטל הכלל שלפיו תיבה פותחת בבגדכפ"ת רפה אחר תיבה המסתיימת בהברה פתוחה (למעלה, 4386), ובכך דחיק הוא אחד מן המבטלים של "בגדכפ"ת דסמיכי לאהו".

445. כמה מן המדקדקים (יהב"י, הייזנהיים, פֶּעֶר) קובעים שדחיק בא לא רק כאשר התיבה השנייה טעמה בראשה, אלא גם כשהיא פותחת בהברה שיש בה געיה קלה. בכתב-היד העתיקים דחיק כזה בא במקומות יחידים בלבד, כגון: וַיֵּרֶאֶת מַאֲלֶהֶיךָ (וי' יט, יד, לב), וְעָשִׂיתָ סִירְתִּי (שמ' כו, ג), צִפְנֶנָּה לִי־אֶיךָ (תה' לא, כ), עָשִׂיתָ לִי־יָחֹל (יהו' ח, ב); וגם: וְעָשִׂיתָ קְעֻרְתִּי (שמ' כה, כט). אבל בדרך כלל אין דחיק בא בהברה הראויה לגעיה, כגון: שָׁמָּה קָבְרוּ (בר' מט, לא), אֶשְׁיָרָה לָהּ (שמ' טו, א), וְכַעֲמָתָה צָרְתָּהּ (שמ"א א, ו), פּוֹנְנָת מִיִּשְׂרָאֵל (תה' צט, ד).

ספרות

S. Baer, "De primarum vocalulorum literarum dagessatione", apud S. Baer and F. Hebraica I (Delitzsch, *Liber Proverbiorum*, Lipsiae 1880, pp. vii-xv) • א' דותן, "לבעיית דחיק ואתי מרחיק", דברי הקונגרס העולמי הרביעי למדעי היהדות, ב, ירושלים תשכ"ט, עמ' 105-101 • E. J. Revell, "Conjunctive • 105-101